Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

23. juli 2025 *

»Personalesag – tjenestemænd – ansættelse – stillingsopslag – seniormanagere i Kommissionen – afslag på ansøgning – udnævnelse af en anden ansøger – uregelmæssighed under ansættelsesproceduren – åbenbart urigtigt skøn – ulovlighedsindsigelse – retssikkerhed – kommissionsformandens delegering af beføjelser til sin kabinetschef – ansvar«

I sag T-613/23,

James Flett, Bruxelles (Belgien), ved advokat L. Levi,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved M. Brauhoff og A. Sauka, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron,

sagsøgt,

har

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (refererende dommer) og H. Cassagnabère,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter retsmødet den 9. januar 2025,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Sagsøgeren, James Flett, har med sit søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF nedlagt påstand dels om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 25. januar 2023, hvorved en anden person blev udpeget som ledende juridisk konsulent i teamet for handelspolitik og Verdenshandelsorganisationen under Kommissionens Juridiske Tjeneste (herefter »den anfægtede afgørelse«), dels om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af denne afgørelse.

Tvistens baggrund

2 Den 23. maj 2022 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om en ledig stilling som ledende juridisk konsulent i teamet for handelspolitik og Verdenshandelsorganisationen sammen med de for stillingen relevante evalueringskriterier. I stillingsopslaget var det angivet, at den valgte ansøger ville blive ansat i lønklasse AD 14 eller AD 15.

3 Efter offentliggørelsen af dette stillingsopslag indgav otte ansøgere, herunder sagsøgeren, en ansøgning til denne stilling.

4 Den 8. september 2022 var disse otte ansøgere til samtale med Kommissionens forhåndsudvælgelsesudvalg. I løbet af denne samtale stillede forhåndsudvælgelsesudvalget fem spørgsmål til ansøgerne for at vurdere, om de opfyldte de i stillingsopslaget oplyste evalueringskriterier, og tildele hver ansøger point.

5 Den 27. oktober 2022, under den første fase af udvælgelsesproceduren (herefter »den første fase«), valgte Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter »CCA«) på grundlag af forhåndsudvælgelsesrapporten og de tilhørende evalueringsskemaer de tre ansøgere, der havde fået flest point, herunder sagsøgeren, som havde fået det højeste pointtal. Disse tre ansøgere skulle derefter gennemføre prøver i assessmentcentret og en samtale med CCA under den anden fase af udvælgelsesproceduren (herefter »den anden fase«).

6 Den 22. november 2022 deltog sagsøgeren i prøverne i assessmentcentret, som omfattede individuelle øvelser og samarbejdsøvelser samt uddybende samtaler med fokus på ledelsesmæssige kvalifikationer. Der blev udarbejdet en rapport for hver ansøger.

7 Den 1. december 2022 var sagsøgeren til samtale med CCA i lighed med de to øvrige ansøgere, der stadig deltog i proceduren. Efter den anden fase konkluderede CCA, at sagsøgeren ikke besad den »rette kombination af kvalifikationer og erfaring«, og udvalgte ham ikke til en samtale med Kommissionens formand (herefter »formanden«). Kun A, en anden ansøger, blev udvalgt til denne samtale.

8 Den 25. januar 2023 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse, hvorved A (og ikke sagsøgeren) blev udpeget til stillingen som ledende juridisk konsulent i teamet for handelspolitik og Verdenshandelsorganisationen.

9 Den 28. februar 2023 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse.

10 Den 27. juni 2023 afslog Kommissionen sagsøgerens klage over den anfægtede afgørelse (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

Parternes påstande

11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Afgørelsen, hvorved klagen blev afslået, annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgeren lidte tab.

– Kommissionen tilpligtes at fremsætte en formel undskyldning og trække sit udsagn tilbage om, at sagsøgeren ikke var behørigt kvalificeret til stillingen.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Rettens kompetence til at træffe afgørelse om den fjerde påstand

13 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen fremsætter en formel undskyldning og trækker sit udsagn tilbage om, at sagsøgeren ikke var behørigt kvalificeret til stillingen.

14 Det fremgår i denne henseende af fast retspraksis, at det ikke tilkommer Unionens retsinstanser at udstede påbud til administrationen i forbindelse med legalitetskontrollen efter artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (dom af 9.12.2020, GV mod Kommissionen, T-705/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:590, præmis 155, og af 30.4.2025, EL mod Kommissionen, T-325/24, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:424, præmis 10).

15 Sagsøgerens påstand skal følgelig afvises som følge af manglende kompetence.

Sagens genstand

16 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen annulleres. Han har gjort gældende, at sidstnævnte afgørelse indeholder mere end blot en bekræftelse af den anfægtede afgørelse, uden dog at uddybe dette nærmere.

17 Ifølge fast retspraksis er en administrativ klage, således som omhandlet i artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, og den udtrykkelige eller stiltiende afvisning deraf en integrerende del af en sammensat procedure og er kun en forudgående betingelse for at anlægge sag ved Unionens retsinstanser. Under disse omstændigheder har søgsmålet, selv om det formelt vedrører klagens afvisning, til følge, at Unionens retsinstanser skal prøve den akt, der indeholder det klagepunkt, som klagen omhandlede, undtagen i det tilfælde,

hvor afvisningen af klagen har en anden rækkevidde end den akt, som har været genstand for klagen (jf. dom af 11.11.2020, AD mod ECHA, T-25/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:536, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

18 I betragtning af udviklingen af den administrative procedure udgør en udtrykkelig afgørelse om afslag på klagen, som kun indeholder supplerende præciseringer og således blot detaljeret anfører begrundelsen for bekræftelsen af den tidligere afgørelse, endvidere ikke en bebyrdende retsakt. Ikke desto mindre indebærer denne udvikling af den administrative procedure, at disse supplerende præciseringer skal tages i betragtning ved vurderingen af den anfægtede afgørelses lovlighed (dom af 7.9.2022, Migadakis mod ENISA, T-507/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:507, præmis 13).

19 I den foreliggende sag må det fastslås, at afgørelsen om afslag på klagen bekræfter den anfægtede afgørelse og angiver de grunde, der understøtter denne. Den omstændighed, at Kommissionen som svar på de af sagsøgeren i klagen fremførte argumenter blev foranlediget til at præcisere begrundelsen for den anfægtede afgørelse, kan ikke begrunde, at afgørelsen om afslag på klagen anses for en selvstændig retsakt, der går sagsøgeren imod.

20 Da påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på klagen ikke har noget selvstændigt indhold, skal søgsmålet følgelig anses for formelt rettet mod den anfægtede afgørelse, hvis begrundelse præciseres i afgørelsen om afslag på klagen. Den anfægtede afgørelses lovlighed skal således undersøges under hensyntagen til den begrundelse, der optræder i afgørelsen om afslag på klagen (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Veit mod ECB, T-474/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:140, præmis 24 og 25).

Påstanden om annullation

21 Sagsøgeren har gjort fire anbringender gældende til støtte for søgsmålet. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af de bestemmelser, som regulerer ansættelsesproceduren, og en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik. Det andet anbringende vedrører åbenbart urigtige skøn. Det tredje anbringende vedrører retsstridigheden af Kommissionens afgørelse om ligestillingspolitikken, som er indeholdt i referatet fra det 2351. møde i Kommissionen, der blev afholdt i Bruxelles (Belgien) den 30. september 2020 (PV(2020) 2351 final af 11.11.2020) (herefter »afgørelsen om ligestillingspolitikken«). Det fjerde anbringende vedrører det forhold, at formandens beslutning om at delegere sine beføjelser til sin kabinetschef med henblik på samtalen med A, ikke er begrundet i tvingende tjenstlige hensyn og tilsidesætter retssikkerhedsprincippet.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af de bestemmelser, som regulerer ansættelsesproceduren, og en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

22 Med sit første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat punkt 5.2.6 og 5.2.7 i sin afgørelse SEK(2004) 1352/2 af 26. oktober 2004 om en politik for seniormanagere (herefter »seniormanagerafgørelsen«) og artikel 1, stk. 1, i CCA's forretningsorden. Det er under alle omstændigheder sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik.

23 I første række skulle CCA i medfør af seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6, andet afsnit, opstille en begrænset liste med alle de ansøgere, der var behørigt kvalificerede, henset til de kriterier, der var offentliggjort i stillingsopslaget. I denne henseende er sagsøgeren af den opfattelse, at selv om det var tilladt CCA at indskrænke denne liste til en »gruppe ansøgere«, kunne udvalget i den foreliggende sag ikke begrænse den nævnte liste til en enkelt ansøger uden at handle retsstridigt eller behæfte sin afgørelse med en procedurefordrejning.

24 I øvrigt har sagsøgeren påpeget, at CCA under den første fase bekræftede, at han var en behørigt kvalificeret ansøger. Under den anden fase fandt CCA, at han ikke besad den »rette kombination af kvalifikationer og erfaring«, hvilket dog ikke udmøntede sig i en ændring af den i den første fase udtrykte holdning.

25 I anden række har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 1, stk. 1, i CCA's forretningsorden, hvorefter ansøgerne skal være egnede til at varetage en seniormanagers funktioner, ikke kan begrunde, at kun en enkelt ansøger udvælges efter den anden fase, medmindre det tillades CCA vilkårligt at fjerne ansøgere efter anvisning fra formandens kabinetschef.

26 I tredje række har sagsøgeren gjort gældende, at CCA foretog en sammenlignende evaluering af de tre udvalgte ansøgere med henblik på den anden fase.

27 I fjerde række har sagsøgeren gjort gældende, at han blev nægtet en samtale med formanden i strid med seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7, eftersom han burde være blevet udvalgt af CCA til en samtale efter den anden fase.

28 I femte række har sagsøgeren anført, at Kommissionen i afgørelsen om afslag på klagen gjorde gældende, at formanden bevarede muligheden for at indkalde ham til en samtale, selv om hans ansøgning var blevet udelukket af CCA efter den anden fase. Han er imidlertid af den opfattelse, at den formodede proceduremæssige uregelmæssighed ikke afhjælpes ved, at en sådan mulighed foreligger.

29 I sjette række har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik.

30 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

31 Sagsøgeren har nærmere bestemt gjort gældende, at det forhold, at han ikke blev forhåndsudvalgt til en samtale med formanden efter den anden fase, udgør en tilsidesættelse af de gældende procedureregler.

32 I første række skal CCA i overensstemmelse med seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6 alene bedømme ansøgernes »fortjenester« på grundlag af udfaldet af udvalgets uddybende samtaler med dem og resultaterne af prøverne i assessmentcentret, som bl.a. omfatter samtaler »med fokus på ledelsesmæssige kvalifikationer«, for at vurdere deres kvalifikationer til den stilling, der skal besættes. CCA skal dernæst opstille en liste over »alle [de ansøgere], der [i udvalgets øjne] svarer til den profil, der er defineret i den oprindelige stillingsbeskrivelse, dvs. de behørigt kvalificerede ansøgere«. Denne liste skal sikre de ansvarlige medlemmer af Kommissionen et »tilfredsstillende udvalg« af ansøgere uden at være for lang for ikke at belaste dem med den »tunge byrde at foretage en sammenlignende evaluering af et stort antal ansøgere«.

33 I seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7 omtales i øvrigt udtrykkeligt »den eller de forhåndsudvalgte ansøgere«, der kommer til samtale hos resortkommissæren. Da CCA har pligt til at udelukke ansøgere, der ikke besidder de i stillingsopslaget krævede kvalifikationer, herunder evnen til at varetage en seniormanagers funktioner, udelukker de førnævnte bestemmelser følgelig ikke, at kun en enkelt ansøger udvælges efter den anden fase.

34 I den foreliggende sag noterede CCA efter den anden fase sig sagsøgerens stærke sider og visse aspekter, der skulle forbedres, inden udvalget konkluderede, at han »i betragtning af samtlige forhold, der blev evalueret under samtalen [med ham]«, ikke besad den »rette kombination af kvalifikationer og erfaring til at varetage denne seniormanagerstilling«. CCA tilsidesatte derfor ikke seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6 ved at konkludere, at sagsøgeren ikke besad de kvalifikationer, som den omhandlede stilling krævede, og besluttede ikke at udvælge ham til en samtale med formanden. Det forhold, at kun en enkelt anden ansøger blev udvalgt af CCA efter den anden fase, indebærer heller ikke en tilsidesættelse af denne bestemmelse.

35 Den omstændighed, at sagsøgeren blev udvalgt af forhåndsudvælgelsesudvalget og derefter af CCA under den første fase, er endvidere ikke i modstrid med CCA's beslutning om at udelukke ham fra den liste, der blev resultatet af den anden fase, henset til udviklingen af udvælgelsesproceduren. Denne udvikling fremgår navnlig af seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6, andet afsnit, hvorefter det er absolut nødvendigt på dette trin at bedømme, hvor kvalificerede ansøgerne er til den pågældende stilling.

36 Endelig, og således som Kommissionen har gjort gældende, er sagsøgerens udsagn om, at proceduren blev fordrejet, ikke underbygget og kan under ingen omstændigheder så tvivl om konstateringerne i præmis 34 ovenfor. Dette udsagn skal derfor forkastes.

37 I anden række har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 1, stk. 1, i CCA's forretningsorden ikke kan begrunde, at han blev udelukket fra proceduren efter den anden fase, eftersom denne artikel skal anvendes under overholdelse af seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6.

38 Artikel 1, stk. 1, i CCA's forretningsorden bestemmer, at udvalget »evaluerer ansøgerne med hensyn til deres egnethed til at varetage en seniormanagers funktioner«. Dette udvælgelseskriterium optræder ligeledes i stillingsopslaget såvel som i seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6, som bestemmer, at den anden fase bl.a. omfatter samtaler »med fokus på ledelsesmæssige kvalifikationer«, jf. præmis 32 ovenfor.

39 Ansøgernes evne til at varetage en seniormanagers funktioner skal derfor undersøges tilbundsgående af CCA under den anden fase og kan på dette fremskredne trin i proceduren begrunde udelukkelsen af ansøgere trods de kvalifikationer, som disse i øvrigt måtte besidde.

40 I den foreliggende sag viser CCA's konklusion efter den anden fase om, at sagsøgeren ikke besad den »rette kombination af kvalifikationer og erfaring til at varetage denne seniormanagerstilling«, at sagsøgeren ikke havde de fornødne ledelsesmæssige evner til at udfylde den pågældende stilling.

41 Det forhold, at sagsøgeren ikke blev udvalgt efter den anden fase på baggrund af det kriterium, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i CCA's forretningsorden, er således ikke i modstrid med seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.6.

42 Endelig har sagsøgeren ikke underbygget sine argumenter om, at CCA har mulighed for at fjerne ansøgere vilkårligt efter anvisning fra formandens kabinetschef. Desuden blev fravælgelsen af sagsøgeren efter den anden fase begrundet som anført i præmis 34 ovenfor. Sagsøgerens argumenter skal derfor forkastes.

43 I tredje række er argumentet om en sammenlignende evaluering af ansøgerne ikke begrundet. Konklusionen om, at sagsøgeren ikke besad den »rette kombination af kvalifikationer og erfaring«, beviser nemlig ikke, at CCA bedømte sagsøgerens fortjenester i forhold til de to øvrige ansøgere, der stadig deltog i proceduren. Derimod viser den, at sagsøgeren ifølge CCA ikke havde det fornødne kvalifikationsniveau til at komme til samtale med formanden, jf. præmis 34 ovenfor.

44 I fjerde række blev sagsøgeren, som følge af at han ikke havde det fornødne niveau af kvalifikationer til den omhandlede stilling, ikke forhåndsudvalgt af CCA til en samtale med formanden. Formanden var derfor ikke forpligtet til at indkalde ham, jf. seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7.

45 I femte række giver seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7 formanden mulighed for på visse betingelser at indkalde ansøgere, der af CCA er blevet udelukket efter den anden fase, når de af CCA udvalgte ansøgere viser sig ikke at være tilfredsstillende.

46 Som sagsøgeren har påpeget, svarer den i præmis 45 ovenfor nævnte mulighed dog ikke til et krav for vedkommende på, at der afholdes en samtale med formanden, eftersom han ikke blev forhåndsudvalgt af CCA efter den anden fase.

47 I sjette række har sagsøgeren i stævningen gjort gældende, at »hændelsesforløbet af de ovenfor angivne grunde ligeledes og under alle omstændigheder udgør en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik«. Sagsøgeren har således henvist til sine argumenter om, at han burde være blevet udvalgt af CCA efter den anden fase, uden at uddybe dette yderligere. For så vidt som disse argumenter allerede er blevet forkastet som ugrundede, kan de ikke uden videre forklaring føre til konstateringen af en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

48 I replikken har sagsøgeren i øvrigt udtrykt sin »bekymring over det tydelige fravær af god forvaltningsskik for så vidt angår de dokumenter og oplysninger, der udgør aktmappen på forskellige trin af proceduren«. Han har gjort gældende, at CCA skal råde over forhåndsudvælgelsesrapporten under den anden fase. Han har ligeledes navnlig gjort gældende, at formanden burde have modtaget alle de dokumenter, der vedrørte ham. Kommissionen har dog ikke godtgjort den faktiske afsendelse af disse dokumenter.

49 Denne argumentation fremgår imidlertid ikke af stævningen, herunder til støtte for den formodede tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

50 I stævningen har sagsøgeren nemlig alene gjort gældende, at den angiveligt ufuldstændige aktmappe, der blev oversendt af CCA til formanden, gjorde det umuligt for denne »seriøst« at overveje at indkalde ham til en samtale til trods for, at CCA havde udelukket ham fra proceduren. Formanden var derfor ikke i stand til at benytte sig af den mulighed, der er nævnt i præmis 45 ovenfor.

51 Følgelig har sagsøgeren ikke fremført denne argumentation med det formål at godtgøre, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, som er blevet påberåbt særskilt.

52 I henhold til artikel 21, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der i henhold til samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement skal stævningen ifølge fast retspraksis imidlertid indeholde søgsmålets genstand, de anbringender og argumenter, der gøres gældende, samt en kortfattet fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse oplysninger skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, på en sammenhængende og forståelig måde fremgår af selve stævningen (jf. kendelse af 17.11.2020, González Calvet mod SRB, T-257/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:541, præmis 9 og den deri nævnte retspraksis).

53 Da stævningen ikke beskriver grundene til, at Kommissionen skal have tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, kan de argumenter, sagsøgeren har fremført i replikken, ikke afhjælpe stævningens manglende klarhed.

54 Set i lyset af den i præmis 52 ovenfor nævnte retspraksis skal det sjette klagepunkt følgelig afvises fra realitetsbehandling.

55 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende vedrørende anlæggelsen af åbenbart urigtige skøn

56 Med det andet anbringende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at CCA anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da det ikke udvalgte ham til en samtale med formanden, men samtidig ikke nægtede, at han var behørigt kvalificeret, henset til de kriterier, der var offentliggjort i stillingsopslaget.

57 Sagsøgeren har fremhævet, at CCA's åbenbart urigtige skøn var nært forbundet med den i forbindelse med det første anbringende beskrevne tilsidesættelse, men dog adskilt herfra. Dette urigtige skøn har fået ikke alene processuelle, men også materielle følger for både ham og Kommissionen.

58 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at såfremt CCA efter den anden fase ikke anså ham for at være en behørigt kvalificeret ansøger, anlagde CCA et åbenbart urigtigt skøn i henseende til hans kvalifikationer og erfaring. CCA's konklusion efter den første fase kunne ikke afkræftes under den anden fase, uanset om grundlaget var assessmentcentrets rapport, jf. præmis 6 ovenfor, eller samtalen.

59 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at hvis A blev anset for en behørigt kvalificeret ansøger, burde sagsøgeren uanset CCA's konklusioner også selv være blevet det og have fået indkaldelse til en samtale med formanden.

60 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

61 I denne henseende fremgår det af retspraksis, at et urigtigt skøn alene kan være åbenbart, såfremt det med lethed kan opdages i lyset af de kriterier, som lovgiver har ønsket at undergive udøvelsen af en beslutningskompetence. Det følger heraf, at for at godtgøre, at administrationen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, der kan begrunde, at en afgørelse annulleres, skal de beviser, som det påhviler sagsøgeren at fremlægge, være

tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger, administrationen har lagt til grund, bliver usandsynlige. Med andre ord skal anbringendet om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, forkastes, hvis den anfægtede vurdering, uanset de af sagsøgeren fremførte beviser, kan lægges til grund som værende fortsat rigtig eller gyldig (dom af 20.10.2021, ZU mod Kommissionen, T-671/18 og T-140/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:715, præmis 199).

62 Det skal ligeledes bemærkes, at forhåndsudvælgelsesudvalget, navnlig når det er en meget høj stilling, der skal besættes, har et vidt skøn ved evalueringen af de fortjenester, der kan fremvises af ansøgerne til en sådan stilling. De vurderinger, som forhåndsudvælgelsesudvalget foretager, når det bedømmer ansøgernes kvalifikationer, er endvidere udtryk for en værdiladet vurdering af hver ansøgers præstation ved prøven og indgår i førnævnte skøn. De kan ikke efterprøves af Unionens retsinstanser, medmindre der foreligger en åbenbar tilsidesættelse af de regler, som gælder for udvalgets arbejde. Det tilkommer nemlig ikke Retten at sætte sit eget skøn i stedet for det, der er anlagt af forhåndsudvælgelsesudvalget (jf. i denne retning og analogt dom af 21.12.2022, OM mod Kommissionen, T-118/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:849, præmis 74 og 75).

63 De to åbenbart urigtige skøn, som sagsøgeren har påberåbt sig, skal derfor undersøges i lyset af ovenstående betragtninger.

64 For så vidt angår det første åbenbart urigtige skøn, således som det er beskrevet i præmis 35 og 39 ovenfor, udviklede udvælgelseskriterierne for ansøgerne sig fra fase til fase i udvælgelsesproceduren. Det forhold, at bedømmelsen af ansøgerens fortjenester blev præciseret mellem den første og den anden fase, udgør således ikke i sig selv anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn, men afspejler progressionen i de krav, der er fastsat med henblik på at besætte den omhandlede stilling. Den af sagsøgeren fremførte argumentation i denne henseende skal forkastes.

65 Med hensyn til det andet åbenbart urigtige skøn, der hævdes at være anlagt, har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at CCA anlagde et åbenbart urigtigt skøn, idet udvalget ikke fandt ham kvalificeret til stillingen og følgelig ikke opførte ham på den begrænsede liste, som formanden modtog.

66 Til støtte for sit udsagn har sagsøgeren henvist til sin erfaring, sine faglige kvalifikationer, sin bestående præstation for forhåndsudvælgelsesudvalget og CCA i forbindelse med den første fase og til det forhold, at han »var fuldt ud forberedt og klarede samtalen særdeles udmærket«.

67 Hverken sagsøgerens overbevisning om at have svaret korrekt på de spørgsmål, der blev stillet under samtalen, eller hans erhvervserfaring, således som denne fremgår af hans CV og begrundede ansøgning, kan imidlertid udgøre uafkræftelige beviser for, at forhåndsudvælgelsesudvalget anlagde et åbenbart urigtigt skøn, eller være bindende for dette udvalg i dets bedømmelse af de kundskaber og kvalifikationer, som han udviste under den mundtlige samtale (jf. analogt dom af 21.12.2022, OM mod Kommissionen, T-118/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:849, præmis 78).

68 Endvidere kan erfaring inden for eller et særligt kendskab til det pågældende generaldirektorats område være mindre afgørende for besættelsen af stillingen end generelle kvalifikationer med hensyn til ledelse, analysearbejde og afgørelser på højt niveau, idet erfaring og teknisk kendskab altid er til rådighed inden for selve direktoratet (dom af 11.7.2007, Konidaris mod Kommissionen, T-93/03, EU:T:2007:209, præmis 74). Ligeledes kan udvalget i forbindelse med et

kriterium for vurdering af egnethed og ikke kontrol af kundskaber foretage en evaluering af en ansøger på grundlag af både dennes svar på spørgsmål vedrørende andre kriterier og ansøgerens personlighed, som denne kunne træde frem gennem vedkommendes indstilling under den mundtlige prøve (dom af 8.7.2010, Wybranowski mod Kommissionen, F-17/08, EU:F:2010:83, præmis 66).

69 I den foreliggende sag, jf. præmis 34 ovenfor, noterede CCA efter den anden fase sig ganske vist sagsøgerens stærke sider, men også visse aspekter, der skulle forbedres, inden udvalget konkluderede, at han ikke besad de kvalifikationer, som den omhandlede stilling krævede.

70 I øvrigt kan den omstændighed, at sagsøgeren blev udvalgt efter den første fase, ikke føre til konstateringen af et åbenbart urigtigt skøn fra CCA's side, da dette ville fratage den anden fase dens effektive virkning.

71 De forhold, som sagsøgeren har påberåbt sig, er følgelig ikke tilstrækkelige til bevirke, at de vurderinger, som CCA har lagt til grund, bliver usandsynlige. De kan derfor ikke anses som udtryk for, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

72 Sagsøgeren er subsidiært af den opfattelse, at hvis A blev anset for en »behørigt kvalificeret ansøger« »henset til de offentliggjorte kriterier«, burde sagsøgeren nødvendigvis være blevet rubriceret i samme kategori, og at hvis der kun skulle udvælges en enkelt ansøger til den følgende fase af proceduren, burde det have været ham. I retsmødet præciserede sagsøgeren, at det ikke var hans hensigt at foretage en sammenlignende evaluering af sig selv og A.

73 Da sagsøgeren ikke præcist har oplyst, hvilke forhold der underbygger dette standpunkt, kan disse argumenter ikke tiltrædes.

74 Det følger heraf, at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende vedrørende retsstridigheden af Kommissionens afgørelse om ligestillingspolitikken

75 Med det tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at afgørelsen om ligestillingspolitikken, i medfør af hvilken formanden har overladt det til sin kabinetschef at afholde samtalen med A efter den anden fase, er delvist retsstridig. Den anfægtede afgørelse, der blev truffet efter denne samtale, er derfor retsstridig.

76 Først og fremmest er formandens mulighed for at delegere beføjelsen til at varetage den samtale, der afholdes efter den anden fase, i strid med reglen om, at formanden selv skal føre samtalen med de ansøgere, der er forhåndsudvalgt af CCA.

77 Dernæst har denne delegeringsmulighed ingen forbindelse med det mål, der forfølges med afgørelsen om ligestillingspolitikken.

78 Endvidere bør formanden kun kunne delegere afholdelsen af samtaler til sin kabinetschef som en sidste udvej, hvis andre af Kommissionens medlemmer ikke har mulighed for at varetage opgaven. Det er ikke begrundet, at denne mulighed for at delegere beføjelser til kabinetschefen kun gives formanden og ikke de øvrige medlemmer af Kommissionen.

79 I øvrigt har sagsøgeren hævdet, at formanden ikke kan delegere afholdelsen af samtalerne til en tjenestemand, som ikke er politisk kvalificeret eller har politisk legitimitet.

80 Endelig delegerer formanden systematisk beføjelser til sin kabinetschef, selv om en sådan form for delegering fortrinsvisbør ske til fordel for de øvrige medlemmer af Kommissionen, og kun hvis det er begrundet i tvingende tjenstlige hensyn.

81 Kommissionen har afvist sagsøgerens argumenter.

82 Først og fremmest er det Kommissionens opfattelse, at sagsøgerens argumentation er irrelevant, eftersom den omstændighed, at det var formandens kabinetschef, der afholdt samtalen efter den anden fase, ikke har fået retsvirkninger for sagsøgeren.

83 Dernæst har Kommissionen afvist sagsøgerens udsagn om, at afgørelsen om ligestillingspolitikken er retsstridig.

84 Endelig og under alle omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at selv om den delegering, der skete i medfør af afgørelsen om ligestillingspolitikken, skulle findes retsstridig, er den anfægtede afgørelse ikke selv behæftet med en ulovlighed, eftersom ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde var dens eget kollegium. Både formanden og medlemmerne af Kommissionen havde imidlertid alle relevante oplysninger til rådighed med henblik på at træffe en selvstændig og oplyst beslutning.

85 Først skal relevansen af sagsøgerens argumentation i forbindelse med det tredje anbringende, som Kommissionen har bestridt, undersøges og siden grundlaget herfor.

– *Relevansen af de af sagsøgeren fremførte argumenter i forbindelse med det tredje anbringende*

86 Kommissionen har gjort gældende, at for så vidt som sagsøgeren ikke blev indkaldt til en samtale med formanden, har denne fase af proceduren ikke fået retsvirkninger for ham. Under alle omstændigheder tilkom det ifølge Kommissionen dennes kollegium alene at vedtage den anfægtede afgørelse.

87 Sagsøgeren er for sin del af den opfattelse, at alle faser af den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, selv efter afslutningen af den anden fase, har haft virkninger for ham. Endvidere gjorde han i retsmødet gældende, at det ikke kunne udelukkes, at formanden, hvis hun selv havde afholdt samtalen med A, også ville have indkaldt sagsøgeren i henhold til seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7.

88 I så henseende skal det bemærkes, at afgørelsen om ligestillingspolitikken fastsætter, at »de af CCA forhåndsudvalgte ansøgere til en stilling som generaldirektør eller en seniormanagerstilling i en af formandens tjenestegrene bliver interviewet af formanden selv[, og at hun], hvis det er behørigt begrundet i tvingende tjenstlige hensyn, kan delegere denne beføjelse til andre af Kommissionens medlemmer eller til sin kabinetschef, inden hun forelægger kollegiet sin indstilling om udnævnelse«.

89 Derfor opstår spørgsmålet, om den omstændighed, at formandens kabinetschef og ikke formanden selv afholdt samtalen med A – hvis dette forhold må anses for retsstridigt – kan medføre annullation af den anfægtede afgørelse. I denne forbindelse skal det efterprøves, om en sådan retsstridighed kunne forvolde sagsøgeren tab.

90 Det følger af seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7, at resortkommissæren, i den foreliggende sag formanden, på baggrund af udfaldet af samtalen med den eller de af CCA udvalgte ansøgere efter den anden fase kan konkludere, at CCA's udvælgelse ikke var tilfredsstillende. I et sådant tilfælde kan hun, når dette er behørigt begrundet, og efter aftale Kommissionens medlem for personale og administration afholde en samtale med de ansøgere, som CCA fravalgte efter den anden fase.

91 I overensstemmelse med seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.8 træffes udnævnelsesafgørelsen af kommissærkollegiet på grundlag af CCA's begrundede udtalelse og en begrundet indstilling fra Kommissionens medlem for personale og administration udarbejdet efter aftale med formanden. Formanden træffer sin beslutning efter samtalerne med ansøgerne efter den anden fase på grundlag af CCA's begrundede udtalelse og, når der er tale om en stilling som ledende konsulent, i samråd med den pågældende generaldirektør. Samme punkt foreskriver endvidere, at resortkommissæren, i den foreliggende sag formanden, skal indtage en hovedrolle i det endelige valg af de seniormanagere, der skal arbejde direkte for hende.

92 I det foreliggende tilfælde havde sagsøgeren på det tidspunkt, da A var til samtale, stadig mulighed for at blive interviewet, eftersom formanden bevarede muligheden for at indkalde ham, såfremt hun ikke var tilfreds med ansøgeren A efter dennes samtale med hendes kabinetschef. Den måde, hvorpå denne samtale blev afholdt, og følgelig den samtaleansvarliges identitet kan imidlertid have haft indflydelse på udfaldet heraf og i sidste ende på formandens beslutning om at indkalde sagsøgeren eller ej.

93 Selv om det endvidere tilkom kommissærkollegiet alene at vedtage den pågældende endelige udnævnelsesafgørelse, bemærkes det, at formandens rolle inden denne udnævnelse i henhold til seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.8, jf. præmis 91 ovenfor, forblev afgørende.

94 Det følger af ovenstående oplysninger, at den omstændighed, at formandens kabinetschef og ikke formanden selv afholdt samtalen med A, kunne forvolde sagsøgeren skade ved at påvirke hans retsstilling, hvorfor retsstridigheden af en sådan afholdelse af samtalen kan medføre annullation af den anfægtede afgørelse.

95 Kommissionens argumentation om, at det tredje anbringende er irrelevant, skal derfor forkastes.

– *Retsstridigheden af afgørelsen om ligestillingspolitikken*

96 I første række har sagsøgeren gjort gældende, at den delegering, der er fastsat i afgørelsen om ligestillingspolitikken, er i strid med den generelle regel om, at ansøgerne skal til en samtale med formanden.

97 I denne forbindelse bemærkes det, at seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7 bestemmer, at ansøgerne til en stilling som den i den foreliggende sag omhandlede skal indkaldes til en samtale med resortkommissæren, i det foreliggende tilfælde formanden, hvis de udvælges af CCA efter den anden fase.

98 Den mulighed, som afgørelsen om ligestillingspolitikken giver for at delegere afholdelsen af samtalen efter den anden fase til kabinetschefen, skal gøre det muligt at »garantere den smidige og hurtige afvikling af procedurerne«, når dette er begrundet i »tvingende tjenstlige hensyn«.

99 For så vidt som denne delegeringsmulighed tilsigter en fravigelse i behørigt begrundede tilfælde fra den procedure, der er fastsat i seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7, rejser den ikke tvivl om hovedreglen om formandens kompetence.

100 I anden række har sagsøgeren gjort gældende, at den delegeringsmulighed, som er tillagt formanden, ikke har nogen forbindelse med det mål, der forfølges med afgørelsen om ligestillingspolitikken.

101 Sagsøgeren har imidlertid ikke forklaret, hvordan dette fravær af en forbindelse skulle kunne påvirke lovligheden af afgørelsen om ligestillingspolitikken.

102 I tredje række er det sagsøgerens opfattelse, at formanden kun burde have mulighed for at delegere afholdelsen af samtalen efter den anden fase til sin kabinetschef, når denne delegering ikke primært kan tildeles en af Kommissionens medlemmer.

103 I denne henseende fraviger afgørelsen om ligestillingspolitikken, der blev vedtaget i 2020 og specifikt regulerer de delegeringer, som formanden træffer beslutning om, seniormanagerafgørelsens punkt 5.2.7, som ændret i 2007.

104 Afgørelsen om ligestillingspolitikken fra 2020 bestemmer i modsætning til seniormanagerafgørelsen, som ændret i 2007, at formanden kan delegere beføjelser til sin kabinetschef såvel som til et medlem af Kommissionen uden forskel og uden prioriteret rækkefølge.

105 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at formanden skulle være bundet af de samme delegeringsregler som kommissionsmedlemmerne, som kun har mulighed for at delegere opgaver til andre kommissionsmedlemmer og ikke til deres kabinetschef.

106 I fjerde række er sagsøgeren af den opfattelse, at formandens kabinetschef på grund af sin manglende politiske legitimitet ikke har kompetence til at afholde samtaler med ansøgerne til stillingen som ledende konsulent.

107 Sagsøgeren har imidlertid ikke påberåbt sig en norm, der skulle være til hinder for, at en tjenestemand, som er udnævnt til kabinetschef for formanden, lejlighedsvis afholder samtaler med ansøgerne til en stilling som ledende konsulent. Desuden skal det påpeges, at kabinetschefen er en af formandens nærmeste medarbejdere, som hun har et nært tillidsforhold til. Dette argument må derfor forkastes.

108 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at formanden systematisk delegerer beføjelser til sin kabinetschef.

109 Dette argument, der vedrører den måde, hvorpå afgørelsen om ligestillingspolitikken anvendes, gør det ikke muligt at fastslå, at denne afgørelse er retsstridig. Det skal derfor forkastes, for så vidt som det vedrører lovligheden af afgørelsen om ligestillingspolitikken.

110 På baggrund af det ovenfor anførte må det tredje anbringende forkastes.

Det fjerde anbringende vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den af formanden foretagne delegering var retsstridig

111 Med det fjerde anbringende har sagsøgeren anfægtet lovligheden af formandens delegering af afholdelsen af samtalen med A til sin kabinetschef, henset til de betingelser for delegering, der er fastsat i afgørelsen om ligestillingspolitikken. Det er sagsøgerens opfattelse, at formandens kabinetschefs afholdelse af samtalen med A, henset til disse betingelser, var retsstridig, hvorved hele proceduren blev retsstridig og den anfægtede afgørelse følgelig behæftet med en ulovlighed.

112 Denne delegering af samtalen til formandens kabinetschef efter den anden fase var nemlig ikke begrundet i tvingende tjenstlige hensyn. For så vidt som denne delegering skete ved en mundtlig instruks, kendes dens begrundelse ikke. Endvidere blev den i strid med retssikkerhedsprincippet ikke offentliggjort fyldestgørende.

113 Afgørelsen om ligestillingspolitikken gør det i øvrigt kun muligt for formanden at foretage en sådan delegering til sin kabinetschef, hvis hun ikke fortrinsvis kunne tildele denne beføjelse til en af Kommissionens medlemmer.

114 Kommissionen har afvist sagsøgerens argumenter.

115 Først og fremmest er det Kommissionens opfattelse, at sagsøgerens argumentation er irrelevant, eftersom den omstændighed, at det var formandens kabinetschef, der afholdt samtalen efter den anden fase, ikke har fået retsvirkninger for sagsøgeren.

116 Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at afgørelsen om ligestillingspolitikken ikke foreskriver, at formanden delegerer beføjelser til sin kabinetschef ved skriftlig instruks, idet et sådant krav i øvrigt vil kunne medføre uforholdsmæssige administrative begrænsninger for formanden.

– *Relevansen af de af sagsøgeren fremførte argumenter i forbindelse med det fjerde anbringende*

117 Kommissionen har anfægtet relevansen af det fjerde anbringende, idet den har gjort gældende, at for så vidt som sagsøgeren ikke blev indkaldt til en samtale med formanden, har denne fase af proceduren ikke fået retsvirkninger for ham. Endvidere tilkom det kommissærkollegiet alene at træffe den anfægtede afgørelse.

118 En sådan argumentation kan af de grunde, der allerede er nævnt i præmis 88-94 ovenfor, ikke tiltrædes.

– *Spørgsmålet om, hvorvidt den af formanden foretagne delegering var retsstridig*

119 Sagsøgeren har gjort gældende, at formandens delegering af afholdelsen af samtalen til sin kabinetschef ikke var begrundet i tvingende tjenstlige hensyn, idet fraværet af en skriftlig instruks desuden gjorde det umuligt at bedømme, om der forelå en sådan begrundelse.

120 I denne forbindelse må det for det første konstateres, at ordlyden af afgørelsen om ligestillingspolitikken ikke pålægger formanden, når hun ønsker at delegere en samtale til sin kabinetschef, at gøre dette skriftligt.

121 For det andet begrunder afgørelsen om ligestillingspolitikken formandens delegeringsmulighed med behovet for at »rationalisere visse aspekter af proceduren for udvælgelse af seniormanagere for at garantere den smidige og hurtige afvikling af procedurerne«. Dette hastighedshensyn optræder ligeledes i retningslinjerne vedrørende procedurerne for ansættelse af seniormanagere, som i punkt 5.2 præciserer, at »[k]abinetterne skal bestræbe sig på straks at afholde samtaler med de forhåndsudvalgte ansøgere[, og] samtalerne skal finde sted inden en måned efter oversendelsen af dokumentationen fra CCA's sekretariat«. Det følger heraf, som Kommissionen har påpeget, at det systematiske krav om skriftlig delegering kunne være i strid med det mål om smidig og hurtig afvikling, som forfølges med afgørelsen om ligestillingspolitikken.

122 Ikke desto mindre spiller formanden, jf. præmis 91 ovenfor, en afgørende rolle i forbindelse med proceduren for ansættelse af seniormanagere i stillinger som f.eks. den i den foreliggende sag omhandlede. I denne forbindelse bestemmer afgørelsen om ligestillingspolitikken, at »de af CCA udvalgte ansøgere til […] en seniormanagerstilling i en af formandens tjenestegrene bliver interviewet af formanden selv«. Afgørelsen om ligestillingspolitikken tillægger således i princippet formanden en egen ret til at vælge de seniormanagere, der skal arbejde under hendes myndighed, for at hun kan opbygge en tillidsbaseret arbejdsrelation til dem, henset til den høje grad af ansvar, som de skal varetage.

123 Set i dette perspektiv er formandens delegering af beføjelser i henhold til afgørelsen om ligestillingspolitikken betinget af, at der foreligger »tilfælde, hvor det er behørigt begrundet i tvingende tjenstlige hensyn«. En sådan delegering kan derfor ikke foretages, uden at denne betingelse er opfyldt.

124 I den foreliggende sag er Retten, idet formanden ifølge Kommissionens udsagn delegerede afholdelsen af samtalen med A til sin kabinetschef uden skriftlig instruks eller anden dokumentation, imidlertid ikke i stand til på baggrund af det i sagen oplyste at efterprøve eksistensen af og grundlaget for de »tvingende tjenstlige hensyn«, der »behørigt begrundede« den nævnte delegering. Kommissionen har endvidere heller ikke adspurgt herom af Retten i retsmødet redegjort for, hvad der specifikt foranledigede formanden til at delegere afholdelsen af samtalen med A til sin kabinetschef.

125 Kommissionen anførte nemlig ingen præcise oplysninger om de tvingende tjenstlige hensyn, der hindrede formanden i at afholde samtalen med A inden en måned efter oversendelsen af dennes ansøgningspapirer fra CCA's sekretariat i overensstemmelse med punkt 5.2 i retningslinjerne vedrørende procedurerne for ansættelse af seniormanagere som nævnt i præmis 121 ovenfor.

126 Da Kommissionen ikke har begrundet, at formandens delegering af afholdelsen af samtalen til sin kabinetschef var baseret på »tvingende tjenstlige hensyn«, må det konkluderes, at denne delegering tilsidesatte de betingelser, der var opstillet i afgørelsen om ligestillingspolitikken.

127 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt en sådan tilsidesættelse af afgørelsen om ligestillingspolitikken kan medføre annullation af den anfægtede afgørelse, bemærkes det, at til gengæld for det vide skøn, der tillægges ansættelsesmyndigheden i forbindelse med proceduren for besættelse af en ledig stilling i en meget høj lønklasse, er den myndighed, der råder over denne beføjelse, ifølge retspraksis forpligtet til at overholde de garantier, som Unionens retsorden giver med hensyn til den administrative procedure, herunder kravet om en omhyggelig og upartisk undersøgelse af alle relevante forhold i den konkrete sag. Denne beføjelse skal derfor udøves under fuldstændig iagttagelse af alle relevante bestemmelser, dvs. ikke blot stillingsopslaget, men ligeledes eventuelle procedureregler, som ansættelsesmyndigheden måtte have opstillet for

udøvelsen af sin skønsbeføjelse. Den manglende overholdelse af procedureregler vedrørende vedtagelse af en retsakt, som den kompetente institution selv har fastsat, udgør en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter (jf. i denne retning dom af 13.12.2007, Angelidis mod Parlamentet, T-113/05, EU:T:2007:386, præmis 61 og 62 og den deri nævnte retspraksis).

128 Hvis Unionens retsinstanser efter en undersøgelse af den pågældende retsakt endvidere fastslår, at den ikke er blevet behørigt vedtaget, tilkommer det disse retsinstanser at drage konsekvenserne af en tilsidesættelse af en væsentlig formskrift og derfor annullere den retsakt, der er behæftet med en sådan mangel (dom af 30.5.2024, Vialto Consulting mod Kommissionen, C-130/23 P, EU:C:2024:439, præmis 55). Endvidere medfører en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, som er afgørende for retssikkerheden, annullation af den retsakt, der er behæftet med en mangel, uden at det er nødvendigt at fastslå, at der foreligger et tab (jf. i denne retning dom af 13.12.2007, Angelidis mod Parlamentet, T-113/05, EU:T:2007:386, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

129 I den foreliggende sag er afgørelsen om ligestillingspolitikken en del af de proceduremæssige regler, som Kommissionen skulle overholde i gennemførelsen af den omhandlede ansættelsesprocedure.

130 Som det er beskrevet i præmis 92-94 ovenfor, er retningen i formandens henstilling og følgelig kommissærkollegiets endelige udnævnelsesafgørelse nødvendigvis påvirket af udfaldet af de samtaler, der er afholdt efter den anden fase.

131 Det følger heraf, at tilsidesættelsen af afgørelsen om ligestillingspolitikken udgør en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, hvilket medfører annullation af den anfægtede afgørelse.

132 Det fjerde anbringende skal derfor tiltrædes, og den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er nødvendigt at tage stilling til de af sagsøgeren fremsatte anmodninger om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

Erstatningspåstanden

133 Sagsøgeren har nedlagt påstand om udbetaling af en erstatning på 100 000 EUR til dækning af det ikke-økonomiske tab, som han har lidt. Dette beløb tager hensyn til den omstændighed, at ansættelsesproceduren blev fordrejet, at Kommissionen nægtede at afhjælpe de angivelige mangler i den nævnte procedure, og at denne institution forvoldte alvorlig skade på sagsøgerens professionelle omdømme.

134 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at hvis han var blevet udnævnt til stillingen som ledende juridisk konsulent, ville han fra den 1. februar 2023 have oppebåret en højere løn.

135 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

136 Ifølge fast retspraksis skal en række betingelser være opfyldt, for at Unionen kan ifalde ansvar, nemlig at den adfærd, der lægges institutionen til last, er retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagssammenhæng mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab. Disse tre betingelser er kumulative, hvilket indebærer, at fraværet af én af dem betyder, at Unionen ikke kan ifalde ansvar (jf. dom af 25.6.2020, XH mod Kommissionen, T-511/18, EU:T:2020:291, præmis 161 og den deri nævnte retspraksis).

137 Da det ved nærværende dom er konstateret, at den anfægtede afgørelse var behæftet med en ulovlighed, er den første af de i præmis 136 ovenfor nævnte betingelser i den foreliggende sag opfyldt.

138 For så vidt angår den anden betingelse, der er nævnt i præmis 136 ovenfor, skal der sondres mellem ikke-økonomisk og økonomisk tab.

139 Med hensyn til det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren har gjort gældende, fremgår det af fast retspraksis, at når erstatningspåstanden er støttet på den annullerede retsakts ulovlighed, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag, udgør Rettens afgørelse om annullation i sig selv en passende og i princippet tilstrækkelig erstatning af hele det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren måtte have lidt, medmindre sagsøgeren godtgør at have lidt et ikke-økonomisk tab, der ikke fuldt ud kan erstattes ved denne annullation. Det er desuden blevet fastslået, at annullation af en retsakt ikke i sig selv kan udgøre en passende og tilstrækkelig erstatning af ethvert ikke-økonomisk tab, der er forårsaget af den annullerede retsakt, såfremt annullation er uden enhver effektiv virkning (jf. dom af 14.12.2022, SU mod EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, præmis 108 og 109 og den deri nævnte retspraksis).

140 I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke godtgjort at have lidt et ikke-økonomisk tab, som ikke fuldt ud kan erstattes ved annullationen af den anfægtede afgørelse.

141 I modsætning til sagsøgerens udsagn er det navnlig ikke fastslået, at A efter annullationen af den anfægtede afgørelse nødvendigvis beholder sin stilling.

142 Sagsøgerens påstand om erstatning for det ikke-økonomiske tab skal derfor forkastes som ugrundet.

143 For så vidt angår det angivelige økonomiske tab skal sagsøgeren anses for nærmere bestemt at påstå erstatning for fortabelsen af en mulighed for ansættelse i den omhandlede stilling.

144 Ifølge retspraksis udgør fortabelsen af en mulighed, såfremt den er tilstrækkeligt godtgjort, en økonomisk skade, der kan kræves erstattet (jf. i denne retning dom af 10.11.2010, KHIM mod Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, præmis 104).

145 Sagsøgeren har hævdet, at såfremt han var blevet valgt til den omhandlede stilling, ville han være blevet ansat i lønklasse AD 15 i stedet for sin aktuelle placering i AD 14, løntrin 2. Han har derfor lidt et tab, der svarer til differencen mellem grundlønnen i disse to lønklasser fra datoen for den anfægtede afgørelses ikrafttræden.

146 Dette argument, som Kommissionen desuden har bestridt, er imidlertid ikke blevet underbygget af sagsøgeren. Det er således ikke blevet fastslået, at sagsøgeren ville være blevet ansat i lønklasse AD 15 og ikke AD 14 i den omhandlede stilling. Sagsøgeren har således ikke ført bevis for, at der foreligger et faktisk og reelt tab.

147 Det er i øvrigt fast retspraksis, at en fortabelse af en mulighed skal være faktisk og endelig for at kunne fastslås og give ret til erstatning (jf. dom af 14.12.2022, SU mod EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis). Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om formanden kunne indkalde sagsøgeren i tilfælde af, at samtalen med A ikke

faldt tilfredsstillende ud, kunne hun ligeledes have indkaldt den anden ansøger, som CCA fravalgte efter den anden fase. Den af sagsøgeren angivne fortabelse af en mulighed kan derfor i den foreliggende sag ikke regnes for alvorlig.

148 Påstanden om erstatning for et økonomisk tab skal følgelig forkastes som ugrundet.

149 Det følger af det ovenstående, at erstatningspåstanden ikke tages til følge.

Sagsomkostninger

150 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

151 Da Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling):

1) Europa-Kommissionens afgørelse af 25. januar 2023 om udnævnelse af den ledende juridiske konsulent i teamet for handelspolitik og Verdenshandelsorganisationen under Kommissionens Juridiske Tjeneste annulleres.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler James Fletts omkostninger.

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. juli 2025.

Underskrifter